

כתבה וצירה
מוניק לאטי

רחוק מכאן היה פעם נמל שקט. קראו לו
נמל-הקצף. הוא שימש מחסה לספינות דייג
רבות.

סלעים גדולים הגנו על הנמל בפני ים סוער
ויצרו קצף לבן. מכאן בא שם הנמל.
הוא היה גם מקום מגוריו של ליתן בשם לוני.
היה זה יצור בעל ראש ענק, גדול מספיק כדי
להכניע גלים סוערים. כל פעם כאשר הים
התקיף ספינה מנמל-הקצף, לוני הופיע כמו
בקסמים ונלחם בגלים. אזי קיבלה הספינה
כוח אדיר. היא לא התהפכה ולא טבעה.

בנמל-קצף כולם אהבו את לוני. כולם מלבד
רב-החובל סער.
רב-החובל זה חשב את עצמו למלך
אוקינוסים. הוא קרא לספינה שלו "נהדרת"
ויצא לים רק במזג אוויר סוער. כאשר חזר
לנמל לא שכח לספר על ההרפתקאות
והגבורה שלו. אך הוא שכח לספר שהמלחים
שלו הם האמיצים ביותר בין כל מלחי
נמל-קצף. זה רק הוא, הוא לבדו ורק אותו
חייבים היו להלל.

יום אחד גלים שואגים דפקו בסלעי הנמל. אך בתוך הנמל הכל היה שקט. הסלעים המגינים נראו ענקיים עוד יותר. אך פתאום רב-החובל סער קרא "כולם על הספינה! אני, רב-החובל המפורסם, רב-חובל סער, אחזיר את כולכם שלמים ובריאים אחרי דייג מוצלח.

רבי-חובלים אחרים, הם פחדנים מדי!" המלחים, שסמכו כולם על לוני, שמעו בקולו של סער, אך הם האמינו שבמזג האוויר כזה לא יתרחקו יתר על המידה מהנמל. עם כל המפרשים פתוחים יצאה הספינה "נהדרת" דרך המבוא הקטן של נמל-הקצף.

הגלים התוקפניים התנפלו על הספינה.
לוני התגלגל בשקט בין הגלים הסוערים.
כשראה את "נהדרת" יוצאת מהנמל אמר
לעצמו:

"רב-החובל סער משוגע לגמרי! הרי
ספינתו תתהפך בוודאות. הבה אלך להציל
את המלחים האמיצים. אני שונא את
רב-החובל הטיפש הזה."

סער, שישב בנוחיות בתא שלו לעג לסכנות.
אך פתאום מלח פתח קצת את הדלת. הוא
קרא בקול רם כדי שישמעו אותו. רעש הגלים
גבר על הכל. הוא צעק "אנו צריכים לקפל את
המפרש, אך הוא לא משתחרר מהתורן.
הספינה לא תחזיק זמן רב! אנו נמות כולנו!"
רב-החובל האדים מכעס. הוא זעק:
"טיפשים, אמרו מיד למלח שאתם קוראים לו
בראוו (אמיץ) לעלות מיד על התורן ולשחרר
את המפרש. זה לא מסובך! מהרו, לך מיד!
ואל תשכח לסגור את הדלת אחריך!"
תוך לחימה ברוח וטלטולי הספינה המלח
קרא לבראוו ומסר לו את פקודת רב-החובל.
עיניו של בראוו ונצצו. הוא הביט למעלה על
התורן, הביט על הגלים המאיימים ועל חבריו
המלחים, שגלי הים טלטלו אותם על הסיפון.

"אעשה זאת, אך רק למענכם אני מסכן את חיי, ולא בשביל רב-החובל המתנשא!" הוא תפס בחוזקה את סולם החבלים והתחיל לעלות. הספינה הייתה כמו צעצוע של הגלים. היא התנדנדה בסכנה רבה.

למזלם, אחרי מאמצים רבים בראוו הצליח להגיע למעלה התורן, שם איפה שנתפסו המפרשים. הוא התחיל בעבודה אך פתאום קרה אסון. בראוו נפל לתוך הים הסוער. היחיד שצהל בהנאה היה רב-החובל סער. הוא הביט דרך חלון התא שלו וראה את האסון.

"עכשיו" חשב "אני האדם החשוב היחיד על הסיפון." וכדי ללעוג למלח שנלחם עם הגלים היה לו עוד זמן לקרוא "אם תחזור עכשיו לסיפון, תהיה אתה רב-החובל, ואני אבריש את הסיפון!"

הוא קרא זאת בקול רם כל כך שכל המלחים שמעו זאת ושמע זאת גם ידידם לוני. הוא היה שם, למרות שאיש לא הרגיש בו.

בראוו לא שמע כלום בתוך מערבולת הים.
עיניו ראו רק את הגלים שמנסים לבלוע אותו,
הים כאילו ליקק כבר את שפתיו. בראוו
התחיל לזעוק מרוב ייאוש. ראשו כבר
כמעט שקע במים כשפתאום תחתיו
הופיעו שתי עיניים גדולות שעודדו אותו
"אל פחד. אני כאן!"

הוא הכיר את לוני, המציל של מלחי
נמל-הקצף. כדי להרגיע את בראוו לוני
בלם את הטלטולים, הרים את עצמו מעל
פני המים ואפשר לבראוו לעלות על גבו.
הוא עלה גבוה יותר על פני המים כדי לתת
לו לנשום.

בראוו התאושש לאט, לאט. הוא רצה
לחבק את המציל שלו אבל לוני היה גדול
מדי! לכן רק ליטף את ראשו.

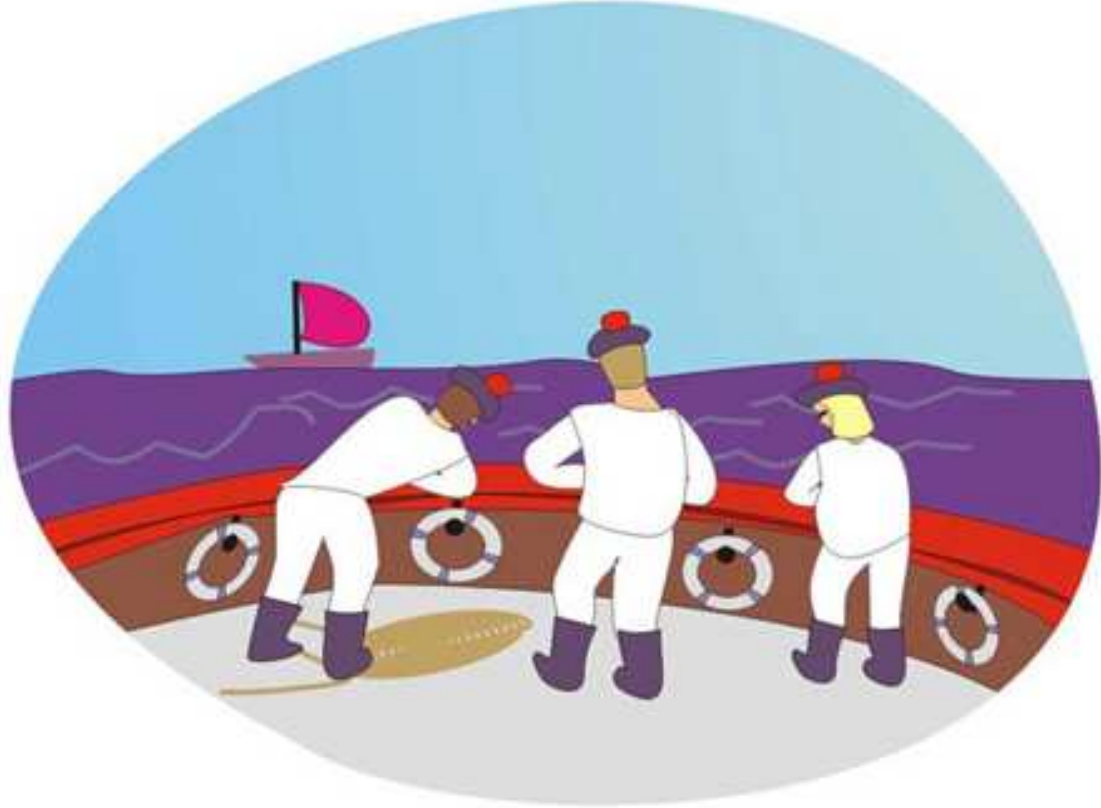
לוני התרגש מאוד מליטופי התודה. אך הוא רצה יותר. הוא אמר "זה אכזרי מצדו של רב-חובל סער. הוא לא יוצא כלל מהתא הנוח שלו. הוא לא מסתכן. כשנפלת הוא אפילו לעג לך. הודיע שאם תעלה לסיפון תהיה אתה רב-החובל והוא יבריש את פני הסיפון. הוא יהיר כל כך וחסר הבנה של סיכוני הים שמגיע לו להבריש את הסיפון. תהיה לו הפתעה לא-נעימה לראות אותך שלם ובריא על סיפונה של הספינה "נהדרת". עלה מהר על הזנב שלי!" כדי להיות בטוח שבראוו נמצא במקום הנכון, לוני סובב את ראשו והמלח ראה בעיניו ידידות כה גדולה שאמר "אתה הידיד הטוב ביותר של כל מלחי נמל-הקצף. כולם אוהבים אותך." ולוני צחק "כן, כולם מלבד רב-החובל סער! אל תפחד ותן לי לפעול. תנועה אחת של הזנב שלי והופ! אתה על הסיפון!"

באותו הזמן סער אסף את המלחים על הסיפון. הוא רצה לחזק אותם אחרי המקרה של בראוו. אך הוא לא יכול לומר דבר. לפניו ראה רק פנים עצובים ומלאי זעם. כל חבורת המלחים התקדמה מולו ואיימה עליו. עוד סערה עמדה להתרחש, הפעם על הסיפון. רב-החובל סער הרגיש קטן מאוד. הוא היה יחיד והם היו רבים. וחץ מזה הם היו גדולים וחזקים ממנו. רק נס יכול היה להציל את רב-החובל היהיר. אך פתאום בראוו הופיע ביניהם כמו נופל משמיים. כל המלחים התחילו לקרוא בשמחה "יחי רב-חובל בראוו!"

ומלח אחד הוסיף "עכשיו, סער, קח את
המברשת ותתחיל לשפשף את הסיפון.
אבל מהר! עוד יותר מהר!"

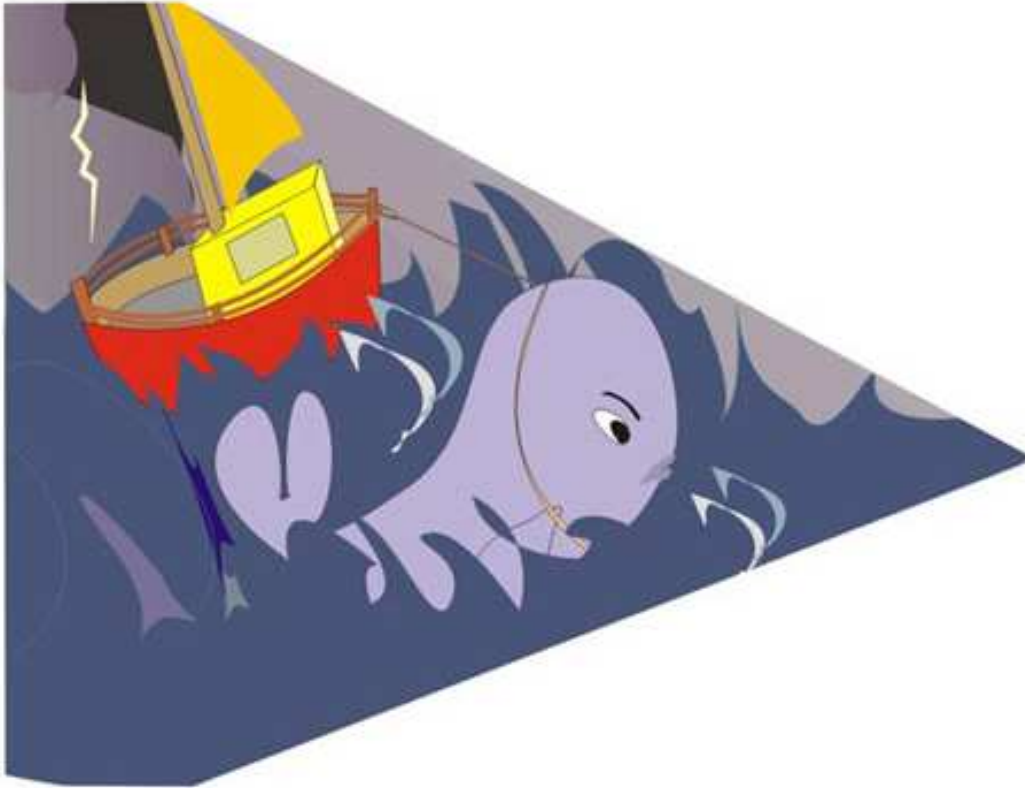
כולם צחקו. אפילו הרוח התחילה לשיר
בעדינות, הגלים ליטפו את הספינה. ובראוו,
שכעת קראו לו רב-חובל אומץ, התחיל לדבר
בקול סמכותי.

"לא אותי צריך לשבח אלא את ידידינו לוני.
בלעדיו הייתי טובע!" ואז המלחים נעמדו
בירכתי הספינה והתחילו לקרוא "לוני! לוני!"
אך הדג הענק היה צנוע למדי. הם לא ראו
אותו. הוא התחבא אחרי גוף הספינה. רק
השחפים, שעפו למעלה יכלו להבחין בו.

אלא שהשקט לא נמשך זמן רב. הרוח והגלים התחילו להשתולל מחדש. הם שוב התקיפו את הספינה, והפעם בעוצמה עוד יותר גדולה. גוף הספינה התחיל לחרוק. צריך היה לחזור לנמל. אך איך לעשות זאת? המלחים פחדו. הם לא ראו יותר את לוני, המציל של מלחי נמל-הקצף, או כך לפחות חשבו. ורק רב-החובל אומץ ידע. לוני התחבא ממש תחת הספינה. רב-החובל אומץ תפס חבל ולעיני המלחים המופתעים גלש עליו למים.

כשהוא רק נגע בפני המים הופיע לוני.
בשקט מופתי, שדמה להשקיט גם את
הגלים, הוא המתין. רב-החובל אומץ קרא רק
מילה אחת "לנמל-הקצף!"
מיד התחילה התקפה מחודשת של הגלים,
אך לוני, שלא התרשם כלל מהגלים ענה
"בסדר, זרוק את החבלים!"
אומץ טפס חזרה לסיפון והסביר למלחים את
המצב. כולם נשמו לרווחה, כעת הם ניצלו.
מיד זרקו חבלים חזקים ללוני וזה התחיל
לגרור אותם על פני הגלים הסוערים. הגלים
הרועשים לא יכלו לעשות דבר לספינה
שצחקה עכשיו מהמלכודת שלהם. היא שטה
בבטחה אל הסלעים המגינים של נמל-הקצף.

בסוף הם הגיעו אל הסלעים. מספרים
שסלעים, שהגנו על הנמל, זזו הצדה כדי
לאפשר לספינה לעבור ביתר בטחון.
על הרציף עמדו משפחות דואגות של
המלחים. הם רצו לעשות שפטים ברב-החובל
סער, אך להפתעתם על גשר הספינה הופיע
רב-חובל אחר, רב-החובל אומץ. הוא סיפר
להם בפרוטרוט על ההרפתקה שלהם ועל
המאמצים של לוני שהציל אותם. כולם קראו
"יחי לוני, יחי אומץ!"
אך איפה לוני?
בפתח הנמל אפשר היה לראות דבר מה
שהסמיק..
אבל אפשר היה גם לראות מישהו שמשפשף
במברשת גדולה את סיפון הספינה "נהדרת".